

er afsluttet i god Tro, at vise den Hensyntag, der her er Tale om. Jeg kan selvsagt ikke angive, hvor stort et Antal Cigarer der her er Tale om, men det nærmer sig paa ingen Maade hverken til det ærede Medlem Hr. Staunings 11 eller det ærede Medlem Hr. H. O. Hansens 14 Millioner Cigarer.

Saa har man sagt, at disse Toldforanstaltninger vilde kun kunne virke overfor Lande, som vi i Forvejen kunde konkurrere med, men derimod ikke overfor Lande, overfor hvilke vi ikke i Forvejen var konkurrencedygtige. Jeg forstaar ikke ganske, hvad der egentlig ligger i denne Indvending; thi jeg skønner ikke rettere end, at med en Forhøjelse af Tolden som den, der her er Tale om, vil den danske Fabrikation af billige Cigarer vise sig at være konkurrencedygtig, og hvad Skotøj angaar, ser jeg saaledes paa de foreslaaede Toldsatser, at der ved den Fordeling af Ydelser paa henholdsvis Vægttold og Værditold, som her foreslaas, tages Hensyn til den særlige Karakter af Importen fra henholdsvis valutastærke og valutavage Lande.

Der har været anket over, at man vel har sikret sig, at man ikke kan udnytte disse Toldsatser til en Prisforhøjelse, men derimod ikke har sikret Publikum en eventuel Fordel gennem Prisnedgang, naar den bliver mulig. Det ærede Medlem Hr. Drachmann har allerede været inde paa dette Spørgsmaal. Jeg kan ganske give min Tilslutning til de Bemærkninger, han derom har fremsat, og jeg nærer ikke Tvivl om, at man for Cigarindustriens Vedkommende lige saa loyalt, som man har holdt sine Løfter under Importreguleringsperioden og har afgivet fornyede Løfter overfor den Situation, som vil blive Fremtidens efter den Lovgivning, vi her beskæftiger os med, vil imødekomme de Krav, som overfor denne Industris Udøvere maatte blive rejst med Hensyn til Prisnedsættelser, hvis Produktionsvilkårene gør det muligt.

Man har endvidere vendt sig med megen Styrke mod de Bestemmelser, som findes i Lovforslagets § 3, og som angaar de Vilkaar, der fra Kapitalens og Arbejdets Side skal være opfyldt, for at de særlige Toldsatser kan gælde ud over 1. Juli, og i denne Forbindelse har det ærede Medlem Hr. Stauning jo forklaret, at de Krav, her stilles til Kapitalen, overhovedet ingenting betyder; thi er der virkelig nogen, siger det ærede Medlem, som venter, at der her skulde kunne blive noget Udbytte, at der skulde blive Mulighed for Udbetaling af Tantième? Ingen venter at

faa noget som helst, siger det ærede Medlem, og derfor er det, som her kræves, i Virkeligheden heller ikke Udtryk for noget som helst. Men hvis det ærede Medlem har Ret heri, er dette jo et Vidnesbyrd om, at Kapitalen med Hensyn til Opretholdelsen af disse Virksomheder i denne vanskelige Tid har baaret sin store og særdeles væsentlige Del af Byrden, og ingen kan jo give mere, end han besidder; det er i hvert Fald ikke klogt at gøre Forsøg derpaa. Derfor skønner jeg heller ikke rettere, end at disse Bestemmelser; hvis de ikke bliver effektive med Hensyn til det kommende Udbytte, i Virkeligheden ikke er Udtryk for andet, end at man fra Kapitalens Side i Forvejen har bragt de Ofre, som for øvrigt efter min Opfattelse er større end det Krav, der her i samme Paragraf stilles til Arbejderne. Det ærede Medlem Hr. Stauning spurgte mig om, hvad der menes med, at Udbyttet kun maa udbetales af den faktisk indbetalte Aktiekapital. Derom har jeg oplyst det ærede Medlem ved de Bemærkninger, jeg gjorde ved Lovforslagets Fremsættelse; det er de faktiske paa Aktiekapitalen indbetalte Beløb, Talen her er om, forøget med eventuelle Overførsler fra Reservefonden til Aktiekapitalen. Jeg synes ikke, det ærede Medlem kan forlange et tydeligere Svar paa sit Spørgsmaal end det, jeg her har givet, og Spørgsmaalet var for saa vidt overflødig, som Svaret allerede var givet i de Bemærkninger, jeg gjorde ved Lovforslagets Fremsættelse.

Nu siger saa det ærede Medlem, at Arbejderne skal straffes med de Bestemmelser, her foreslaas. Ja, det er den gamle socialdemokratiske Talemaade: Saa saare der er Tale om, at Arbejderne som Følge af Vilkaarene for de vedkommende Virksomheder skal finde sig i Lønnedgang, siger man, at der er Tale om en Straf. Enhver ved imidlertid, at det kun er agitatøriske Formaal, man søger at tjene ved saadanne Udtalelser, men derfor bliver de alligevel i Almindelighed og specielt i denne Sammenhæng urimelige. Naar det ærede Medlem dernæst spørger om, med hvilken Ret man paabyder, at der vil være at træffe Overenskomster, maa jeg sige til det ærede Medlem, at man har ingen Ret til at paabyde, at der skal træffes Overenskomst, og det er heller ikke sket i Lovforslaget, det er i Virkeligheden en Forvanskning af den hele Tendens, naar det ærede Medlem citerer, saaledes som han har gjort. Der paabydes ikke noget som helst, men der siges, at vil Skotøjsindu-